

Svitek druhý

Artur: Bouře nad Sokolím hnízdem

"Někdy nás ta nejstrašidelnější bouře zavede k našemu největšímu snu..."

Nad Věčnolistými ostrovy se stahují temná mračna a vítr přináší první kapky deště. Právě teď, když ostatní děti sedí v teple domova u večere, se dvanáctiletý Artur plíží kamenitou stezkou vzhůru k Sokolímu vrchu.

Dnes ráno objevil něco strašlivého, skřeti začali pěstovat jedovatý Drakobýl na jejich ostrově, rostlinu tak nebezpečnou, že může připravit draky o rozum! Nikdo z dospělých by mu neuvěřil, a tak se vydává za jedinými, kdo mohou pomoci, za legendární Dračí Letkou.

Jenže cesta na Sokolí vrch není jen tak obyčejná procházka. Kluzké skály, zrádné průrvy a teď ještě bouře, která každou minutou sílí. Blesky křížují oblohu a hromy duní tak hlasitě, že by probudily i spícího draka. Artur ví, že porušil slib daný mamince o návratu před večerí, ale někdy jsou důležitější věci než teplá večere.

Dokáže obyčejný kluk z vesnice přesvědčit mocné dračí jezdce, že mluví pravdu? Jak se zachovají samotní draci, když mezi ně vstoupí někdo s jejich šupinou? A co je nejdůležitější, stihne varovat všechny včas, než skřeti svůj ďábelský plán uskuteční?

Pro čtenáře od 8 let

Druhý díl série Cesta na Dračí Akademii

PS: Víš, že i ty můžeš najít dračí šupinu? Stačí mít otevřené oči a odvážné srdce!

Svítek druhý - Artur: Bouře nad Sokolím hnízdem

Artur se plížil podél školní zdi jako kočka. Před sebou měl poslední překážku, školníkův dvorek se slepicemi, které byly horší než jakýkoliv dračí alarm. Stačilo šlápnout vedle a...

„Kdák!“ ozvalo se varovně z kurníku. „Pšššt,“ zašeptal Artur směrem k nejbližší slepici, která na něj podezřívavě zírala. „Jsem tu jen na návštěvě.“

Opatrně našlapoval mezi hromádkami slepičího trusu. „Tohle by se drakům nestalo,“ pomyslel si, když přeskakoval další překvapení od slepic. „Ti prostě přistanou rovnou na střeše.“

Konečně se dostal ke kompostu. Přehoupl se přes zeď právě ve chvíli, když školník vycházel zkontrolovat své opeřené poklady. Artur se skutálel do měkkého listí a zůstal ležet, dokud kroky neutichly.

„Tak,“ vydechl úlevně a oprašoval si kalhoty, „teď už jen vymyslet, jak doručit tu mapu na Hřad.“ Zamýšleně si pohrával s šupinou na krku. „Musím se k Mistru Hromoslavovi nějak dostat, i když jsem jen kluk z vesnice...“

Ze třídy se ozvalo zvonění, oznamující konec matematiky. Artur si povzdechl a vydal se ke dveřím. „No, aspoň že už končí zlomky. Teď jen přežít poslední dvě hodiny a pak vymyslet, jak tu zprávu předat.“

Zatímco učitelka vysvětlovala něco o podstatných jménech, Artur si v hlavě přehrával různé možnosti. Mapa s vyznačenou plantáží Drakobýlu ho tlačila v kapse jako žhavý uhlík.

„Mohl bych ji prostě hodit do poštovní schránky Dračí Letky,“ přemýšlel, „jenže co když se ztratí mezi ostatními dopisy? Nebo si někdo bude myslet, že je to jen nějaký vtíp od děcka...“

Nervózně si pohrával s dračí šupinou. „Možná by šlo požádat bratrance Tomáše. Ten pracuje v přístavu, určitě zná někoho, kdo létá na Hřad...“ Ale hned tu myšlenku zavrhl. Tomáš by to řekl strýci Karlovi a ten by to pověděl tátovi...

„Jenže ten Drakobýl...“ zamračil se Artur. „Viděl jsem, jak se draci kolem té plantáže motají. A když ho sežerou, začnou být agresivní a nemocní. To přece nemůžu nechat jen tak.“

Vzpomněl si na Mechoděse a jeho překrásné zlaté oči. Na to, jak spí kousek od pole s Drakobýlem. „Co když ho příště skřeti chytí?“

Ne, musí tu zprávu nějak doručit. I když je jen kluk z vesnice. I když ho nikdo nebude brát vážně. Někdo to udělat musí.

„Počkat...“ napadlo ho najednou. „Co ta stará pozorovatelna na Sokolím vrchu? Tam přece přistávají hlídkové letky každý večer...“

„Pane Doubravo, můžete nám říct, co jsou příslovečná určení?“ ozvalo se od tabule.

Artur sebou trhnul. „Ehm... jsou to... určují okolnosti děje?“

„Správně. A jaké známe druhy?“

Zatímco mechanicky odříkával naučená pravidla, jeho myšlenky se stále vracely k pozorovatelně. Je to vlastně dokonalý plán. Každý večer tam přistává hlídková letka, aby zkontrolovala dračí hnízda před nočními zloději. Stačí se tam dostat před setměním a nechat mapu na místě, kde ji určitě najdou.

„Jenže co když ji odnese vítr?" staral se v duchu. „Nebo zmokne? Nebo ji najdou skřeti dřív než draci?"

Ne, bude muset vymyslet něco lepšího. Možná by mohl mapu zabalit do voskovaného papíru a přivázat ji k pozorovatelské věži. Nebo ji dát do té staré schránky na hlášení, co tam zbyla ještě z dob Velké války...

„A co když se mi to nepodaří?" hlodalo ho. „Co když tu plantáž nikdo neobjeví, dokud nebude pozdě?"

Vzpomněl si na vyprávění dědy o tom, jak Drakobýl před lety způsobil, že tři draci začali blouznit a těžce poranili své jezdce. Trvalo měsíce, než se všichni uzdravili, a ten pocit viny už drakům zůstal navždy. Ne, tohle se nesmí opakovat.

„Dneska večer," rozhodl se pevně. „Hned po škole běžím domů pro voskovaný papír a provaz. A než zapadne slunce, musím být na Sokolím vrchu."

Poslední hodina se vlekla jako med. Artur se snažil soustředit na prvouku, ale jeho myšlenky se stále vracely k mapě a k večernímu plánu.

Bude muset být opravdu opatrný. Sokolí vrch není jen tak ledajaké místo, je to strategický bod, odkud hlídka chrání dračí hnízda. Co když ho někdo nachytá? Co když ho budou považovat za špiona skřetů?

„Ale musím to risknout," ujišťoval se v duchu. „Mám přece důkaz." Sáh do kapsy a nahmatal pečlivě složenou mapu. Na ní je přesně zakreslené místo, kde skřeti pěstují ten odporný Drakobýl, rostlinu s charakteristickým namodralým odstínem a zvláštním pachem, kterou každý dračí jezdec pozná.

Konečně zazvonilo. Artur vyběhl ze třídy mezi prvními.

„Artureee! Počkej na nás!" volali za ním dvojčata z fronty na oběd. On dnes na oběd neměl ani pomyslení.

„Promiňte, spěchám. Domů běžte sami!" zavolal přes rameno a pelášil k domovu. Cestou si v hlavě opakoval, co všechno bude potřebovat: voskovaný papír na ochranu mapy, provaz, svačinu (na Sokolí vrch je to pěkný kus cesty), a hlavně... výmluvu pro mámu.

„Řeknu, že jdu kreslit draky k řece," rozhodl se. Není to úplná lež, opravdu půjde pozorovat draky. Jen trochu... jinak.

Doma šlo všechno překvapivě hladce. Máma zrovna pekla buchty a jen letmo zkontrolovala jeho batoh, když tvrdil, že jde kreslit draky k řece.

„Buď tu včas na večeři! Nejpozději v šest, jasné?" zavolala za ním z kuchyně.

„Jasně mami!" odpověděl už ve dveřích. V duchu se mu sevřel žaludek, věděl, že tohle je slib, který bude muset porušit. Ze Sokolího vrchu to domů do šesti určitě nestihne.

Jakmile přeskočil ohradu za domem, rychle vyrazil po polní cestě směrem k lesu. Čím dřív vyrazí, tím větší má šanci být na místě před setměním, kdy přilétá první hlídka...

Prvních pár kilometrů šlo všechno dobře. Pak se ale začaly nad Sokolím vrchem stahovat mraky. Nejdřív jen šedivé závoje, které zakryly slunce. Pak těžké, černé mraky plné deště.

První kapky ho zastihly v půli cesty. Do pěti minut lilo jako z konve. Stezka, která byla i za sucha náročná, se proměnila v kluzký potok. Artur dvakrát uklouzl na mokřích kamenech a odřel si kolena. Promočená košile se mu lepila na tělo a z vlasů mu crčela voda.

„Au!“ vykřikl, když se mu potřetí smekla noha a on se skutálel o kus níž. Tentokrát si odřel i dlaně. Rychle zkontroloval kapsu, mapa byla naštěstí bezpečně zabalená ve voskovaném papíru.

„Teď už to nevzdám,“ zamumlal si pro sebe, když se znovu škrábal nahoru. Déšť mu stékal po tváři a mísil se se slzami frustrace. Každý krok byl utrpení, boty klouzaly po mokřém kamení a nohy se mu třáslly únavou.

Ale vrchol už musel být blízko. Musel být...

Konečně se před ním vynořila silueta pozorovatelný. Byla to stará kamenná věž, která pamatovala ještě časy před Velkou skřetí válkou. Její zdi byly porostlé mechem a na vrcholu se tyčila dřevěná nástavba pro hlídky.

Artur se vyčerpaně opřel o zeď věže a snažil se popadnout dech. Celý se třásl, částečně zimou z promočeného oblečení, částečně vyčerpáním z výstupu. Kolena ho pálila od odřenin a v promáčených botách mu čvachtalo.

„Aspoň že už neprší,“ pomyslel si, když se rozhlížel kolem. Bouřka se přehnala dál, ale mraky zůstávaly nízké. To není dobré. Když je takhle zataženo, hlídky často nelétají...

Vytáhl z kapsy mapu zabalenou ve voskovaném papíru. Byla trochu pomačkaná, ale suchá. Teď jen najít způsob, jak ji připevnit tak, aby ji hlídka určitě našla.

Vtom uslyšel nad hlavou známý zvuk, šustění dračích křídel.

Než stačil Artur cokoliv udělat, objevily se nad věží dvě majestátní siluety. Bleskáč, jehož šupiny se modře třpytily i v šeru jako elektrické výboje, a vedle něj Žhavice, jejíž rudozlaté šupiny připomínaly žhavé uhlíky. Jejich jezdci byli oblečení v kožených uniformách Dračí Letky, promoklých od deště.

„Hej ty!“ zaburácel jezdec na Bleskáčovi. „Ani hnout, zloději!“

„Je to určitě skřet,“ křikl druhý jezdec ze sedla Žhavice. „Čeká, až se setmí, aby mohl vykrást hnízda! Ukážeme mu...“

Artur chtěl vykřiknout, že to není pravda, ale v tu chvíli Žhavice na povel svého jezdce, krátké písknutí a zatažení za otěže, prudce sklonila hlavu a otevřela tlamu. Jasný plamen vyšlehl jako ohnivý bič a ozářil celou věž. Artur instinktivně uskočil ke schodům, světlo bylo tak oslepující, že na okamžik neviděl vůbec nic.

Bleskáč mezitím zakroužil a na znamení svého jezdce vystřelil blesk, který s prasknutím zasáhl kámen jen kousek od Arturových nohou. Chlapec vyběhl po schodech tak rychle, že si ani nevšiml, jak ho přestala bolet odřená kolena.

„Chyť ho!“ zavolal první jezdec na svého parťáka.

Bleskáč okamžitě vystřelil vzhůru a přistál na plošině věže dřív, než tam Artur doběhl.

„Mám ho!“ zavolal jezdec vítězoslavně, ale pak se zarazil. V záři Bleskáčových šupin uviděl promoklého, vystrašeného kluka v roztrhaných kalhotách.

„U všech draků,“ vydechl druhý jezdec, který právě přistál s Žhavicí. „Vždyť je to dítě!“

„Já... já nejsem skřet,“ vydechl Artur a vytáhl z kapsy pomačkanou mapu. „Našel jsem je na útesech. Skřety. Měli tam tábor a...“

„Jasně, kluku,“ zasmál se jezdec z Bleskáče. „A já jsem včera večeřel s královnou skřítků.“

„Ale je to pravda!“ vyhrkl Artur. „Kdyby nebylo Mechoděsa, už by mě měli. Vyskočil z křoví jako zelený stín a rozehnal je i s jejich draky jako nic!“

Oba jezdci prudce ztichli. „Mechoděs?“ vydechl druhý jezdec s úžasem. „Ty jsi viděl Mechoděsa? Jsou tak vzácní, že i zkušený jezdci je spatří jen párkrát za život.“

„Byl nádherný,“ přikývl Artur horlivě. „Celý zelený jako mech, splýval s lesem. A ty jeho oči! Zlaté jako med v ranním slunci. Nikdy jsem neviděl nic tak krásného. A jak se pohyboval! Jako by byl z mlhy a listů zároveň.“

Jezdci si vyměnili významné pohledy. „Ukaž mi tu mapu,“ natáhl ruku jezdec. Chvilí ji studoval ve světle Bleskáčových šupin. „Jestli je blízko skřetího pole Mechoděs, je to vážné.“

„Vezmeme ho na Hřad,“ rozhodl druhý jezdec. „Mistr Hromoslav by měl vědět o obojím, o skřetech i o tom vzácném drakovi. Pojedeš se mnou na Žhavici.“

Arturovi poskočilo srdce. On, poletí s Dračí Letkou! Jezdec mu pomohl do sedla a Žhavice se vznesla k noční obloze.

Teplo vyzařující z dračích šupin ho příjemně hřálo. Únava z celého dne ho začala přemáhat, i když se snažil držet oči otevřené. Vždyť právě prožíval jeden ze svých největších snů, letěl na drakovi Dračí Letky! Ale teplo bylo tak příjemné a rytmus křídel tak uklidňující...

„Nespat,“ zatřásl s ním jezdec. „Za chvíli jsme na Hřadu. A pak nám všechno pěkně povíš.“

I když Artur vídal Hřad každý den z vesnice, nikdy nebyl uvnitř. Když vstoupili do hlavního sálu, překvapeně vydechl. Místnost byla obrovská, s vysokým klenutým stropem, kde byly výklenky pro draky přímo nad prostory jejich jezdců. Všude hořely pochodně a vrhaly tančící stíny na kamenné zdi. Někteří draci odpočívali ve svých výklencích, jiní byli stočení vedle svých jezdců u velkých stolů.

Uprostřed sálu stál Mistr Hromoslav a vedle něj jeho drak Bouřňák. Jeho šupiny měly barvu bouřkových mraků a ve světle pochodní se leskly jako mokrá kámen. Když se naklonil, aby si Artura prohlédl, chlapec zatajil dech.

„Tak ty jsi viděl Mechoděsa,“ promluvil Mistr Hromoslav. Jeho hlas byl hluboký jako vzdálené hřmění. „A našel jsi skřetí zahrádky Drakobýlu.“

Artur chtěl odpovědět, ale v tu chvíli se stalo něco nečekaného. Bouřňák se k němu přiblížil a jemně do něj šťouchl čenichem. Šupina na Arturově krku začala příjemně hřát. Velký drak spokojeně zavrňel, zvuk, který připomínal vzdálené hřmění, a obtočil se kolem Artura jako obrovská kočka. Jeho šupiny měly přesně stejnou barvu jako ta na Arturově krku.

„No tohle,“ zamumlal jeden z přítomných jezdců. „Bouřňák se takhle chová jen k Mistrovi.“

Hromoslav pozorně sledoval svého draka. „Velmi zajímavé,“ řekl tiše. Pak se obrátil k Arturovi: „Pověz nám všechno o těch skřetech. Každý detail je důležitý.“

Bouřňák si mezitím položil hlavu tak, aby měl Artura stále na očích, a spokojeně bručel. Šupina na chlapcově krku příjemně hřála, jako by našla své místo.

Mistr Hromoslav mu pokynul ke stolu. Artur seděl obklopený jezdci a vyprávěl o svém dobrodružství.

„A pak se Mechoděs prostě vznesl a zahnal je," dokončil Artur líčení svých příhod. Cítil se jako ve snu, seděl u velkého dubového stolu s opravdovými dračími jezdci! Bouřňák ho celou dobu nepřestal pozorovat a občas do něj šťouchl čenichem, jako by říkal „pokračuj".

„Takže říkáš, že měli bahenní draky?" zeptal se jeden z jezdců a podal Arturovi horký čaj s medem.

„A mapu, kde najdeme Drakobýl, jsi nakreslil sám?" přidal se další a položil před něj talíř s kouřícím masem a bramborami.

Artur přikývl s plnou pusou.

„U všech draků," vydechl jeden z mladších jezdců, „takhle přesně zmapovat skřetí tábor! A to ti je teprve..."

„Dvanáct," zamumlal Artur s plnou pusou výborného masa. Nikdy by nevěřil, že na Hřadu tak skvěle vaří.

„Dvanáct!" zasmál se podsaditý jezdec s jizvou na tváři. „Já v tvém věku měl strach i z vlastního stínu, a ty se tady procházíš mezi skřetama a jejich drakama!"

Artur cítil, jak mu hoří tváře pýchou. Šupina na krku příjemně hřála a Bouřňákovo spokojené mručení znělo jako vzdálené hřmění.

„A všiml sis," naklonil se starší jezdec k ostatním, „jak přesně popsal ty bahenní draky? Každý detail, od tvaru drápů až po..."

Vtom se rozletěly těžké dubové dveře a dovnitř vpadl promočený strážný. Voda z něj crčela na kamennou podlahu a jeho dech se mísil s kapkami deště.

„Mistře Hromoslave!" vykřikl bez dechu. „V Trojlístí... mladej Doubrava... nejspíš spadl do řeky!"

Arturovi se sevřel žaludek. Všechna hrdost a radost byly najednou pryč.

„Jakub Doubrava svolal celou vesnici," pokračoval strážný a otřásl se jako promočený pes. „Kluk se nevrátil na večeři. S tím lijákem, řeka je rozvodněná..."

„To je můj táta," zašeptal Artur tak tiše, že ho slyšel jen Bouřňák. Velký drak k němu otočil hlavu a jejich pohledy se setkaly. V těch moudrých očích viděl Artur pochopení a, bylo to povzbuzení?

„Letko, do sedel!" zahřměl Hromoslav. „Musíme..."

Bouřňák se náhle vztyčil v celé své majestátní výšce a jemně postrčil Artura dopředu. Šupina na chlapcově krku zářila jako maják v bouři.

Artur se zhluboka nadechl. Před hodinou zachránil mapu před lijákem. Před chvílí seděl s dračími jezdci jako rovný s rovným. Teď nastal čas na další odvážný čin.

„Já... já jsem Artur Doubrava," řekl pevným hlasem a narovnal ramena. „A měl bych se vrátit domů."

V sále se rozhostilo ticho, přerušované jen bubnováním deště na střechu Hřadu a pochvalným mručením velkého draka, který stál za malým, ale statečným chlapcem jako neochvějný ochránce.

Hromoslavův smích se rozlehl sálem jako letní bouřka. „No ovšem! Měl jsem to tušit!“ zahřměl a poplácával Artura po zádech tak silně, že si kluk málem znovu sedl. „Kdo jiný, než mladý Doubrava by dokázal najít skřetí tábor a spřátelit se s Mechoděsem během jednoho odpoledne!“

Bouřňák spokojeně zavrnl a olízl Arturovi tvář svým obrovským jazykem.

„Fuj!“ zasmál se Artur a utřel si tvář do rukávu.

Hromoslav se otočil ke strážnému, který tam stál celý promočený a zmatený. „Ty! Běž zpátky do města. Najdi Jakuba Doubravu a řekni mu, že jeho syn je v pořádku.“

„Ale... ale řeka...“ koktal strážný.

„Jaká řeka?“ mávl rukou Hromoslav. „Řekni mu, že jsme ho našli na Sokolím vrchu. Však víš, kde mladí kluci často pozorují draky.“

Jeden z jezdců se uchechtl. „Jo, a nezapomeň říct, že měl s sebou dalekohled!“

„A hlavně uklidni všechny ve městě,“ dodal Hromoslav. „Ať přestanou hledat. Poslední, co potřebujeme, je, aby někdo opravdu spadl do té rozvodněné řeky, když hledá kluka, který sedí v teple na Hřadu a cpe se našim masem.“

Strážný přikývl a vyběhl do deště. Artur se podíval na svůj prázdný talíř a začervenal se. „Bylo to moc dobré,“ zamumlal.

„To věřím,“ zasmál se Hromoslav. „Ale počkej, až ochutnáš naše koláče. Dračí jezdci možná nejsou známí svým kuchařským uměním, ale naše kuchařka, ta je hotový poklad. Její borůvkové koláče by roztály i skřetí srdce!“

Bouřňák při zmínce o koláčích zvedl hlavu a olízl se.

„Ty mlsný draku,“ zasmál se Hromoslav a šťouchl do svého přítele. „Však už ti jeden nesou.“ Pak se otočil k Arturovi a jeho výraz ztvárněl. „Víš, mladý muži, místo šplhání na Sokolí vrch jsi měl jít rovnou za tátou. Říct mu, cos viděl a zjistil.“

Artur sklopil hlavu a začervenal se. „Já vím... ale byl jsem za školou. Báł jsem se, že se táta bude zlobit.“

„Zlobit?“ Hromoslav se usmál. „Tvůj táta je Jakub Doubrava. Ten samý Jakub, který nám pomáhá s opravami na Hřadu. Znáám ho dobře, je to čestný chlap, který vždycky drží slovo. Myslíš, že by nepochopil, že jeho syn udělal něco důležitého, i když to znamenalo vynechat školu?“

Artur překvapeně vzhlédl. „Vy znáte mého tátů?“

„Samozřejmě. A vím, že bude radši, když mu řekneš pravdu. I když to někdy znamená přiznat chybu.“

Když se znovu otevřely dveře sálu, Artur se nejistě otočil. Ve dveřích stál jeho táta, celý promočený od deště, a v očích měl směsici úlevy a obav.

„Tati, já...“ začal Artur, ale nedořekl. Jakub Doubrava rychlými kroky přešel místnost a pevně syna objal.

„Díky všem drakům, že jsi v pořádku,“ vydechl a pak se podíval synovi do očí. „Málem jsem zešedivěl strachy.“

„Promiň," zašeptal Artur. „Já... měl jsem jít nejdřív za tebou. Báł jsem se, že budeš našťvaný kvůli škole."

Jakub se podíval na Hromoslava, který přikývl. „Tvůj syn dnes objevil něco důležitého, příteli. Něco, co může zachránit mnoho životů."

A tak Artur znovu vyprávěl svůj příběh, tentokrát svému tátovi. Když skončil, Jakub dlouho mlčel.

„Jsem na tebe pyšný, synu," řekl nakonec. „Ne proto, že jsi byl za školou," dodal s přísným pohledem, „ale proto, že jsi udělal správnou věc, i když to bylo těžké. Příště ale..."

„Příště půjdu nejdřív za tebou," dokončil Artur. „Slibuju."

Bouřňák spokojeně zavrnl a odešel se schoulit do svého pelechu. Šupina na Arturově krku stále příjemně hrála.

SOKOLÍ HNÍZDO

Průvodce pro mladé dobrodruhy

Na nejvyšším útesu Velkého Věčnolistu stojí stará strážní věž, zvaná Sokolí hnízdo. Její šedé kamenné zdi pamatují ještě časy před Velkou skřetí válkou, kdy sloužila jako pevnost proti nájezdníkům. Stavitelé chytře využili přirozenou skalní plošinu, díky čemuž věž působí, jako by vyrůstala přímo z útesu.

Do věže se vstupuje starými dubovými dveřmi, které vedou na točité schodiště, vytesané přímo do skály. Schody jsou místy už hodně vyšlapané, a při výstupu je třeba dávat pozor. V jednotlivých patrech najdete prázdné místnosti s několika kusy starého nábytku, rozpadající se stoly, židle a police. Všechno cenné už dávno odvezli nebo rozkradli.

Nejzajímavější je poslední patro s pozorovatelnou. Odtud je vidět do všech světových stran, a především na okolní útesy, kde hnízdí divocí draci. Právě kvůli výhledu sem každý večer přilétají hlídky Dračí Letky. Kontrolují dračí hnízda a chrání je před skřety, kteří by mohli krást vejce nebo mláďata.

Na vrcholu věže se dochovalo staré signální ohniště. Za války se zde zapalovaly ohně, varující před nebezpečím. Dnes už slouží jen jako přistávací plocha pro draky. Povídá se, že z věže také vedou tajné chodby do útrob útesu, ale jejich vchody jsou dávno zavalené nebo zapomenuté.

I když je věž zevnitř pustá a opuštěná, zvenku stále budí respekt. Jako tichý strážce bdí nad okolními útesy a připomíná dávné časy, kdy museli lidé a draci společně bránit ostrovy před skřetími nepřáteli.

Záznamník dračího letce

Jak by podle tebe mohl vypadat Artur?

Vytvoř si vlastní voskovaný papír – pracuj společně s rodiči !!!

Požádej o pomoc s výrobou rodiče, k práci je potřeba ostrý nůž nebo struhadlo a žehlička!

VYROB SI VOSKOVANÝ PAPÍR

Experimentální úkol pro mladé průzkumníky

Důležité upozornění:

Pracuj pouze s pomocí rodičů! Používáme horkou žehličku a ostré nástroje.

Potřebné pomůcky:

- Pečicí papír
- Včelí vosk nebo svíčku

- Žehlička
- Struhadlo nebo nůž
- Provázek
- Podložku na které můžeme pracovat

Postup výroby:

1. Připrav si dva listy pečicího papíru.
2. Nastrouhej vosk mezi listy papíru.
3. Požádej rodiče o pomoc se žehlením - vosk se musí rovnoměrně rozprostřít.
4. Nech papír vychladnout.

Testování odolnosti:

1. Zabal do voskovaného papíru svou mapu.
2. Převaž ji pevně provázkem.
3. S pomocí rodičů ji umísti na bezpečné místo venku.
4. Kontroluj každý den, zda papír chrání mapu před deštěm.

Zápisník průzkumníka:

- Zaznamenej si počasí během experimentu
- Nakresli nebo popiš, jak se papír změnil
- Co bys příště udělal jinak?

Pamatuj: Skutečný průzkumník vždy myslí na bezpečnost - svou i ostatních!

Video návod: https://youtu.be/4_jG9iK9YPY?si=8UEk1KCtxgQbppax&t=7

